

rij tūm in frā Lunam generis in aēre hæsisse nubes. Densiuscula, æqvalis, & continua halonem, sive aream subiecta corpori Lunari, dabat. Paraselene una alterā visibilior, utraqve cum Luna homocentrica per causas necessarias. Nubem planè aliam oportuit fuisse illam ; specularem nempe atqve glacialem, in qva effigiata Iris erat. Res admirationi propiore est, Iridem videri posse, sine guttularum aquearum stillicidio. Tūm enim temporis nec nix, nec pluvia cadebat. Glacialem igitur ac specularem appellavi nubem. Specula in guttulis non tantūm, sed & in glacie pellucida, hand secuīs ac in prisme, aut crystallo. Unde Iridis repræsentationes. Cartesius rem acu tetigit in Metcorol. c. 9. n. 4. *Iris nunquam apparet, nisi pluente cælo ; licet saepius non pluat, ubi spectator consistit.* Idem ibi glaciem pellucidam substituit. *Coronas autem nunquam,* ubi pluit, *conspici*, adjecit rectè. Qværo autem : unde ita in eodem tractu nubium extiterit diversitas, & alteratio? Recurrentum certè simul ad diversa loca diversarum nubium, sublimiorum, aut depressorum. Sed nec vitrum, (objicit Cartesius ibid. n. 1.) in pulverem comminutum, nec nix, nec nubes paullò densiores, pellucidæ esse possunt. Annuo ; sed nego cecidisse nivem, loco temporeq; observationis factæ. Ut de conglaciatae & sexangularis nivis admirabili figura, vestimentis & fenestrīs sæpè adhærente nihil memorem ; qvot qvæsò vicibus æstate qvæ mediâ, dum inhorrescit aér, speculares & pellucidæ dejiciuntur grandines, in qvibus velut speculis imagines solares Iridem relinqunt ; nisi spissior impedimento sit tempestas. Nec dum prætermittere sientio Lunarem Iridem debemus. Rariùs hæc visa ; visa tamen semel iterumq; nobis. Aristoteles commemorat, veteribus inobservatam, temporeq; suo bis solummodo supra annos
qvin-